

Sygn. akt III AUa 601/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek
Protokolant:	stażysta Katarzyna Pankowska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. K.

przeciwko

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ustalenie kapitału początkowego

na skutek apelacji A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 lutego 2013 r., sygn. akt VIII U 74/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. K. odwołał się od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 28.11.2012 roku odmawiającej ubezpieczonemu mu ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego na dzień 01.01.1999 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 13 lutego 2013r. wydanym w sprawie VIII U 74/13 oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy powyższe rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach.

Decyzją z dnia 16.03.2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ponownie ustalił kapitał początkowy dla ubezpieczonego A. K.. Organ rentowy przyjął za podstawę wymiaru kapitału początkowego kwotę 1.379,12 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 01.01.1978 roku do 31.12.1987 roku. Ostatecznie ustalił ubezpieczonemu kapitał początkowy w wysokości 163.552,95 zł. Pismem z dnia 13.08.2012 roku ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego z prośbą o ponownie przeliczenie kapitału początkowego z uwzględnieniem świadczenia pieniężnego wypłaconego w okresie od VII 1979 roku do VI 1980 roku w wysokości ówczesnego uposażenia, tj. łącznie 82.800 zł. Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego, uznając, iż wskazany przez ubezpieczonego okres pobierania świadczenia pieniężnego nie podlega uwzględnieniu ani jako okres składkowy ani jako okres nieskładkowy. Zatem nie może być brany pod uwagę przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego.

Ubezpieczony w okresie od 01.01.1975 roku do dnia 30.06.1979 roku pełnił służbę w charakterze funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej. Stosunek służbowy został rozwiązany na podstawie art. 65 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 31.01.1959 roku o służbie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej. Po zwolnieniu ze służby ubezpieczony nabył prawo do pobierania świadczenia pieniężnego przez okres jednego roku po zwolnieniu ze służby tj. w okresie od 01.07.1979 roku do 30.06.1980 roku (art. 89 ustawy o służbie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej). Świadczenie to było wypłacane co miesiąc w wysokości odpowiadającej wysokości uposażenia w kwocie 6.900 zł tj. w łącznej wysokości 82.800 zł.

Zasadniczo stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny. Celem uszczegółowienia elementów stanu faktycznego, Sąd oparł się o zgromadzone w aktach ubezpieczeniowych dokumenty, zarówno te sporządzone przez organ rentowy jak i te przedłożone przez ubezpieczonego. Ich wiarygodności ani autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, także Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich mocy dowodowej.

Spór w niniejszej sprawie w istocie koncentrował się wokół zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do rozważenia czy okres pobierania świadczenia pieniężnego na podstawie art. 89 nieobowiązującej już ustawy z dnia 31.01.1959 roku o służbie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej (Dz.U. 1973.23.136 j.t. zwanej w dalszej części „ustawą milicyjną”) należy uwzględnić przy ustalaniu przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalno – rentowe stosownie do art. 174 w zw. z art. 6 i 7 oraz 15 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2009.153.1227 j.t. zwanej w dalszej części „ustawą emerytalną”)

Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31.12.1948 roku, którzy przed dniem 01.01.1999 roku opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy ustala się także dla zwolnionych ze służby: żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej oraz Służby Więziennej, urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., jeżeli przed dniem 1 stycznia 1999 r. pozostawali oni w służbie i nie mają ustalonego prawa do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób. (art. 173 ust. 1a ustawy). W ujęciu formalnym kapitał początkowy stanowi ustaloną na dzień 01.01.1999 roku równowartość hipotetycznej emerytury pomnożonej przez tzw. średnie dalsze trwanie życia - wyrażone w miesiącach i ustalone na zasadach określonych w art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat. Wymaga ono obliczenia hipotetycznej emerytury, które odbywa się na zasadach przedstawionych w art. 53, z uwzględnieniem art. 174 ust. 2-12 (vide uchwałę SN z 13 maja 2004 r., sygn. akt III UZP 11/03, OSNP 2004, nr 16, poz. 287). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy – tj. 01.01.1999 roku. Kapitał podlega waloryzacji, przy czym w jej wyniku nie może on ulec obniżeniu, jest ewidencjonowany na koncie ubezpieczonego (art. 173 ustawy o e. i r. z FUS). Kapitał początkowy zależy od ilości udowodnionego okresu składkowego, okresu nieskładkowego (w wymiarze $\frac{1}{3}$ udowodnionego okresu składkowego) i od wskaźnika wysokości podstawy wymiaru zależnego od zarobków. Stanowi on wartość wniesionego przez ubezpieczonego wkładu (w postaci składek) na ubezpieczenie społeczne przed 1 stycznia 1999 r. Przed tą datą składka na ubezpieczenie społeczne była wpłacana bez rozdzielenia jaka jej część jest

przeznaczona na emeryturę, jaka na rentę czy zasiłki chorobowe. Od 1 stycznia 1999 r. wyodrębniona jest składka na ubezpieczenie emerytalne.

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 174 ustawy emerytalnej. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy (01.01.1999 roku) okresy składkowe, o których mowa w art. 6; okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5; okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się z kolei na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Do okresów składkowych od których zależy wysokość kapitału początkowego, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy emerytalnej ustawodawca zaliczył okres pełnionej w Polsce służby w Policji (Milicji Obywatelskiej). Z kolei do okresów nieskładkowych zaliczyć można jedynie wypadki szczegółowo wskazane w art. 7 ustawy emerytalnej.

W tym miejscu należy rozważyć, czy okres pobierania świadczenia pieniężnego na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy milicyjnej, jest okresem pełnienia służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy emerytalnej, a także czy wypłacane ubezpieczonemu świadczenie pieniężne na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy milicyjnej może stanowić podstawę ustalenia przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w procedurze ustalania kapitału początkowego.

W ocenie Sądu I instancji wbrew odmiennemu stanowisku ubezpieczonego, okres pobierania świadczenia nie jest okresem pełnienia służby w Milicji Obywatelskiej. Wniosek taki wypływa już wprost z językowej wykładni art. 89 ustawy milicyjnej. Zgodnie z tym przepisem Funkcjonariuszowi w służbie stałej, zwolnionemu ze służby z przyczyn określonych w art. 65 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 5 i 7, wypłaca się co miesiąc przez okres jednego roku po zwolnieniu ze służby świadczenie pieniężne w wysokości odpowiadającej uposażeniu zasadniczemu wraz z dodatkami o charakterze stałym pobieranemu na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym. Świadczenie to wypłaca się także funkcjonariuszowi w służbie stałej zwolnionemu ze służby na własną prośbę, jeżeli osiągnął wiek: mężczyzna - 55 lat życia, kobieta - 50 lat życia (art. 89 ust. 1). Świadczenie to przysługuje również funkcjonariuszowi w służbie stałej w przypadku zwolnienia go ze służby na skutek niewyrażenia przez niego zgody na wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe z przyczyn wymienionych w art. 62 ust. 2 pkt 1 i 4. (art. 89 ust. 2). Funkcjonariuszowi w służbie stałej zwolnionemu ze służby z przyczyn określonych w art. 65 ust. 2 pkt 2 oraz funkcjonariuszowi w służbie stałej zwolnionemu ze służby na skutek niewyrażenia przez niego zgody na wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe z powodu wymienionego w art. 62 ust. 2 pkt 3 wypłaca się świadczenie wymienione w ust. 1 przez okres sześciu miesięcy, jeżeli funkcjonariusz ten posiada co najmniej 10 lat nieprzerwanej służby. W wyjątkowych przypadkach Minister Spraw Wewnętrznych może okres ten przedłużyć do jednego roku (art. 89 ust. 3). Funkcjonariuszowi uprawnionemu do świadczenia określonego w ust. 1, który nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego, przysługuje prawo wyboru jednego z tych świadczeń (art. 89 ust. 4). Niewątpliwie wskazane wyżej świadczenie – którego aktualnym choć nieco zmienionym odpowiednikiem jest art. 117 ustawy o Policji, jest nierozdzielnie związane ze zwolnieniem ze służby (expressis verbis), zatem już tylko z tego powodu uzasadnionym jest twierdzenie, iż okresu jego pobierania nie można zaliczyć do okresu składkowego o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy emerytalnej.

Nie bez znaczenia dla oceny charakteru wypłacalnego świadczenia pozostaje także fakt, iż zgodnie z przyjętą w tej ustawie systematyką, świadczenie to należy do kategorii tzw. „należności w związku ze zwolnieniem ze służby” (por. art. 74 ust. 2 pkt 4 ustawy milicyjnej). Nie jest ono zatem uposażeniem należnym funkcjonariuszowi w związku z pełnioną służbą. Ustawodawca wyraźnie odróżnił uposażenie funkcjonariusza należne mu w związku z pełnioną służbą od innych świadczeń z pełnieniem służby nie związanych, w tym świadczenia na wypadek zwolnienia ze służby. Funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne wolne od podatku od wynagrodzeń. (art. 73 ust. 1 ustawy milicyjnej). Uposażenie funkcjonariusza składa się z uposażenia zasadniczego oraz dodatków do uposażenia (art. 74 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy milicyjnej). Ustawodawca wprost wskazał, iż z tytułu pełnionej służby funkcjonariusz otrzymuje tylko jedno uposażenie określone w niniejszej ustawie (art. 75 ust. 1 ustawy milicyjnej). Prawo do uposażenia powstaje z dniem mianowania funkcjonariusza na stanowisko służbowe i wygasa z ostatnim dniem

miesiąca, w którym nastąpiło zwolnienie funkcjonariusza ze służby lub powstały inne okoliczności uzasadniające wygaśnięcie tego prawa (art. 77 ust. 1 i 4 ustawy milicyjnej). Konsekwentnie ustawodawca przyjmuje, iż świadczenie wypłacane funkcjonariuszowi w związku z pełnioną przez niego służbą określane jest mianem „uposażenia”, z kolei świadczenie wypłacane funkcjonariuszowi na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy, pozostaje ze służbą w związku jedynie o tyle, o ile jej zakończenie z przyczyn wskazanych w art. 65 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 5 i 7 ustawy milicyjnej warunkuje prawo funkcjonariusza do otrzymania osobnego świadczenia pieniężnego.

Ostatecznie potwierdzeniem różnic w zakresie skutków dla ustalenia wysokości kapitału początkowego pomiędzy uposażeniem a świadczeniem pieniężnym, jest jednoznaczna wola ustawodawcy odpowiedniego stosowania art. 15 ust. 1-6 ustawy emerytalnej jedynie do osoby, która osiągała uposażenie. Ze wskazanych wyżej przepisów ustawy milicyjnej wynika, iż uposażenie uzyskiwał jedynie funkcjonariusz pozostający w służbie, a zatem pełniący służbę w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy emerytalnej. Statusu takiego nie posiadała – tak jak ubezpieczony – osoba zwalniana ze służby, albowiem w ostatnim dniu miesiąca w którym nastąpiło zwolnienie wygasło jej prawo do uposażenia. Skoro ustawodawca rozróżnia wskazane formy świadczenia pieniężnego poprzez wyraźny prymat uposażenia – jako wynagrodzenia za wykonywaną służbę, brak jest – w świetle zasady racjonalności prawodawcy – podstaw do konstruowania jakichkolwiek domniemań mających na celu w istocie obejście wyrażnej woli ustawodawcy.

Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy milicyjnej, funkcjonariusz, który podejmie zatrudnienie w ciągu jednego roku od dnia zwolnienia ze służby, a jeśli pełnił służbę przygotowawczą - w ciągu trzech miesięcy od tego dnia, zachowuje ciągłość pracy, a okres służby w Milicji Obywatelskiej zalicza się mu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem. Przepis ten dotyczy uprawnień uzależnionych od okresu zatrudnienia jak choćby np. prawo do dodatku za wysługę lat, czy wymiaru urlopu pracowniczego i dotyczy zaliczenia do okresu zatrudnienia jedynie okresu służby. Okres służby rozpoczyna się od początku służby, który wyznaczony jest datą wskazaną w rozkazy o mianowaniu (por. art. 8 ustawy milicyjnej) a kończy się z dniem zwolnienia ze służby. Odmienny pogląd prowadziłby do wniosku kwestionującego racjonalność art. 71 ust. 1 ustawy milicyjnej, skoro bowiem okres roku po zwolnieniu ze służby stanowiłby „okres służby w MO”, podobnie jak okres wypłaty świadczenia pieniężnego na podstawie art. 89 ustawy milicyjnej, to przepis art. 71 tej ustawy byłby zbędny. W każdym bowiem przypadku podjęcia zatrudnienia w tym okresie zachowana byłaby ciągłość pracy, a okres służby w MO nie byłby przerwany. Skoro zatem ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie do porządku prawnego domniemania wynikającego z art. 71, to uczynił to jedynie po to, aby zakończony z ostatnim dniem miesiąca w którym doszło do zwolnienia (art. 77 ust. 4) okres służby można było zaliczyć do okresu zatrudnienia u innego pracodawcy – mimo, że od jego ustania do momentu zatrudnienia upłynął maksymalnie rok – od którego zależą uprawnienia pracownicze.

Sąd Okręgowy przyznał rację organowi rentowemu, który w świetle obowiązujących przepisów prawa, odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego przeliczenia wysokości kapitału początkowego, wywodzonego przez ubezpieczonego jedynie z faktu niezaliczenia przez organ rentowy okresu wypłacania mu świadczenia pieniężnego przez okres roku po ustaniu służby w Milicji Obywatelskiej. Wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania – Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku wniósł ubezpieczony zarzucając mu pominięcie znaczących okoliczności w ocenie sprawy, jakiej dokonał Sąd I Instancji oraz przyjęcie przez Sąd I Instancji swobodnej oceny dowodów, skutkującej pozbawieniem Ubezpieczonego prawa, którego dochodził w przedstawionym Sądowi pozwie.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o uchylenie wydanego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I Instancji, względnie uznanie słuszności jego roszczenia w stosunku do pozwanego i nakazanie mu zaliczenia spornego okresu czasu pracy, do podstawy kapitału początkowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja – jako nieuzasadniona – podlegała oddaleniu.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości zgadza się z ustaleniami i oceną prawną zaprezentowaną w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji. Przyjmując te rozważania jako podstawę własnych nie widzi potrzeby ich powielania. W uzupełnieniu tych rozważań wskazać należy, że ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego jest co do samej zasady dopuszczalne i wynika z regulacji normatywnej zawartej w art. 175 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach FUS. Przepis ten nie ustanawia samodzielnych kryteriów dopuszczalności ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego, ale odsyła w tym zakresie do art. 114 ustawy o FUS.

Skarżący wnioskiem z dnia 29.11.2011r. (k.45 akt ZUS) wystąpił o ponowne ustalenie kapitału początkowego, zaś pozwany realizując ten wniosek – stosownie do art.175 ust.4 w zw. z art.114 ust.1 dokonał ustalenia kapitału początkowego prawomocną decyzją z dnia 16.03.2012r. negatywnie weryfikując możliwość uwzględnienia jako okresu składkowego czy nieskładkowego – okresu po zwolnieniu ze służby w Milicji Obywatelskiej. Decyzja z dnia 16.03.2012r. nie stanowiła przedmiotu kontroli odwoławczej Sądu.

Marginalnie tylko Sąd Apelacyjny wyraża pogląd, że wysokość kapitału początkowego nie jest świadczeniem samoistnym, w związku z tym nie można mówić o błędzie organu i jego wstecznym weryfikowaniu w zakresie decyzji przyznającej prawo do świadczenia. Jest to decyzja, która określa pewien element, który rzutuje wprawdzie w przyszłości na przyznanie prawa do świadczenia, nie jest jednak w istocie prawem. Zatem wysokość kapitału początkowego może być weryfikowana w każdym czasie przez organ rentowy do czasu przyznania świadczenia o ile zachodzą warunki do przeliczenia kapitału. Warunki takie zaszyły, albowiem skarżący wystąpił z inicjatywą przeliczenia kapitału, zaś organ rentowy uwzględnił częściowo wniosek uwzględniając w podstawie kapitału okres od 05.01.1989r. do 30.06.1989r. (vide: decyzja i zestawienie w aktach ZUS). W konsekwencji jednak pozwany zobligowany był do ponownego (czyli z koniecznością prawidłowego uwzględnienia wszystkich elementów rzutuujących na wysokość kapitału) ustalenia wysokości kapitału początkowego. Takie działanie organu rentowego jest prawidłowe. Postępowanie to nie narusza ani praw nabytych ani zasady nie działania prawa wstecz, co zarzuca apelujący. Wskutek ustalenia kapitału początkowego nie dochodzi bowiem do nabycia jakiegokolwiek prawa podmiotowego. Natomiast w odesłaniu zawartym w art. 175 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustawodawca przesądził wprost o stosowaniu do ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego przesłanek wskazanych w art. 114 tej ustawy.

Poddanie przez skarżącego kontroli odwoławczej decyzji kolejnej – odmawiającej przeliczenia kapitału początkowego z ponownym uwzględnieniem do podstawy - okresu po zwolnieniu ze służby w Milicji Obywatelskiej oraz świadczenia otrzymanego za ten okres musiało być dokonane poprzez przyzmat przesłanek do merytorycznego uwzględnienia żądania.

Przechodząc zatem do merytorycznej oceny poprawności zaskarżonego wyroku stwierdzić należy, iż uzasadnienie Sądu Okręgowego w tym zakresie jest również prawidłowe. Sąd Apelacyjny podziela w całości argumentację prawną przyjętą za podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie, a sprowadzającą się do stwierdzenia, że okres po zakończeniu służby nie jest okresem służby, co uniemożliwia zaliczenie go do okresów składkowych i nieskładkowych w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Tytułem wyjaśnienia wskazać należy, polski system ubezpieczenia społecznego, zwłaszcza od reformy w 1999 r., zakłada wyraźne powiązanie prawa do świadczeń oraz jego wymiaru z obciążającą ubezpieczonego składką (art. 15, art. 27, art. 28, art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, por. szerzej K. Antonów, M. Bartnicki, op. cit., s. 23). Do ustalenia praw do świadczenia konieczne jest zatem wykazanie tzw. okresów składkowych. Są nimi przede wszystkim okresy, za które składka została faktycznie opłacona. W niektórych wypadkach ustawodawca zdecydował się również na uznanie za okresy składkowe czasu aktywności ludzkiej, za który składka nie została opłacona; są to tzw. okresy składkowe bez składki albo fikcyjne okresy składkowe. Takim okresem nieskładkowym faktycznie (bo za ten okres nie była odprowadzana składka, a ustawodawca nakazuje go traktować jako składkowy) jest okres służby w Milicji Obywatelskiej. Okres po służbie nie jest okresem służby, brak jest również przepisu, który pozwalałby, na zastosowanie względem niego takiej fikcji rozszerzającej. Nie ma też żadnego przepisu traktującego otrzymanie uposażenia po zakończeniu służby, jako okresu nieskładkowego. Otrzymywanie świadczenia pieniężnego - na mocy art. 89 ustawy z dnia 31 stycznia 1959r. o służbie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej (jt.: Dz. U z 1973 nr 23 poz. 136 ze zm.) – w związku ze zwolnieniem ze służby, nie może być

zaliczone do okresów składkowych. Oczywistym jest bowiem, że od wypłaconego wnioskodawcy uposażenia składka nie została odprowadzona (podobnie jak od uposażenia w okresie służby), zaś art. 6 ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach..., uzależnia zaliczenie do okresów składkowych okresu służby w Milicji Obywatelskiej w czasie jej pełnienia. Nie może być wątpliwości, że po zwolnieniu ze służby wnioskodawca jej nie pełnił, co uniemożliwia zaliczenie tego spornego okresu do wysokości kapitału początkowego zgodnie z żądaniem wnioskodawcy.

Godzi się zauważyć, że z perspektywy przepisów ustawy o służbie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej w okresie pobierania przez wnioskodawcę świadczenia za okres po służbie w Milicji nie było prawnych przeszkód do podjęcia przez skarżącego zatrudnienia. W konsekwencji gdyby wnioskodawca takie zatrudnienie podjął, okres ten zostałby uwzględniony skarżącemu jako okres składkowy (czy nieskładkowy w warunkach określonych w art.7 ustawy o emeryturach i rentach...) W takim zaś przypadku – zgodnie z logiką odwołania – należałoby ten okres zaliczyć jako „podwójnie składkowy” tudzież składkowy i jednocześnie nieskładkowy. Byłoby to oczywiste nieporozumienie.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawała natomiast kwestia zaliczenia wnioskodawcy spornego okresu do stażu pracy i ciągłości pracy przez kolejnego pracodawcę tj. P.. Decyzja pracodawcy obojętnie czy została oparta na błędnej ocenie prawa, czy na wewnętrznych przepisach obowiązującego u tego pracodawcy pozostaje bez wpływu na uprawnienia, jakie należy oceniać z perspektywy przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Z tych zatem względów i z mocy art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.